

[Energiministeren]

mest muligt effektivt. Det er den problemstilling – som også har en politisk baggrund, det erkender jeg – som det altså er hensigten nu at tage op til drøftelse.

Jeg ser helst, at dette spørgsmål kan finde en fornuftig løsning i et samarbejde med de regionale selskaber, også på grund af den kommunale lokale tilknytning, der ligger i det, og det er faktisk den løsning, jeg vil sætte på i den sag.

Spørgsmålet om adgangen til direkte salg til industrikunderne for D.O.N.G.s vedkommende tror jeg bør løses, uanset hvordan løsningen af den samlede problemstilling bliver.

I øvrigt vil jeg efter debattens forløb her tage initiativ til temmelig hurtig handling.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at naturligvis har vi været skeptiske – det er det ord, vi i reglen har anvendt – over for naturgasprojektet, fordi vi ikke har haft de oplysninger, vi mente var relevante og tilstrækkelige. Havde vi fået de spørgsmål besvaret, som vi har stillet i tidens løb, så er det da muligt, vi havde accepteret det. Men tiden har jo ikke gjort, at vores skepsis er blevet mindre. Når man ser på hele udviklingen og også på de ændrede forudsætninger, er det ikke underligt, at vores skepsis er der stadig væk. Vi føler os forpligtet til at give udtryk for den skepsis.

Fru Lone Dybkjær er nervøs for, at omkostningsbevidstheden eventuelt forsvinder ved en omlægning af forhandlingsstrukturen. Jeg er nervøs for, at hele omkostningsbevidstheden forsvinder, hvis man borttager den almindelige markedsmechanisme. Det kan meget vel blive dyrere for os alle sammen, når ingen har egentlig pligt til at betale, hvad det koster.

Fru Lone Dybkjær spørger, hvordan vi tør lade være uden at have alle disse oplysninger. Ja men det er da klart, at vi ikke tør gå ind i dette og udstede denne blankoveksel, som jeg vil kalde den for, uden at vi har fået undersøgt, om det nu også er nødvendigt, om ikke en ganske almindelig prisfastsættelse efter markedsmechanismen kunne anvendes også på naturgasprojektet, hvis man muligvis indskrænkede, udvidede eller lagde om, eller hvad man nu gjorde. Hvis vi fik en helt ny vurdering af det med nye øjne, så var det

muligt, at det slet ikke var nødvendigt med alle disse krumspring.

Jeg vil gerne sige til hr. Steffensen, at det er faktisk den totale socialisering, man står over for, når man over skatter, afgifter osv. skal yde tilskud til et statsforetagende.

Jeg vil spørge, med hvilken ret hr. Waldorff postulerer, at indstillingen til naturgas, som undertegnede og hr. Lennart Larson og jeg tror, det var Berlingske Tidende og Politiken, har, er urimelig og ensidig. Gælder det samme den kritik af kernekraften, der er givet udtryk for af hr. Waldorff, fru Lone Dybkjær, Information og Politiken? Er det også en ensidig og forkert kritik?

Lennart Larson (V):

Jeg vil gerne lige tage fat dér, hvor fru Annelise Gotfredsen slap. Det er egentlig fantastisk at påstå, at en energirådmand, som kun har 12 års erfaring i det her, skulle være i stand til at vælte eller ændre en befolkningsbeslutning, hvor man har en hel regeringsadministration, hvor man har en lang række politikere, hvor man har brugt millioner af kroner på markedsføring, hvor man har lavet en prisfastsættelse i dag, som borgerne har meget tillid til, med 15 pct. rabat i starten og 5 pct. senere, at jeg skulle være i stand til sammen med nogle enkelte andre og sammen med pressen at vælte tilliden til et sådant projekt. Jeg synes, man skulle prøve på at gribe i egen barm.

Nu er det jo første gang, at folketinget prøver på at lave forsyningsvirksomhed på regeringsplan med den forudsætning, at det skal hvile i sig selv, det vil sige at indtægter og udgifter skal balancere, uden at man griber ned i statskassen. Det har man altså ikke kunnet klare, og så skal det gå ud over de folk, der arbejder til hverdag med forsyningsvirksomhed. Jeg tror, jeg har sagt det i dag ti gange: der findes dygtige, professionelle folk i dette land, der sammen med teknikere og folkevalgte har lavet den bedste forsyningsvirksomhed, der nogen sinde er set. Der er 750.000 varmemefbrugere og 2 millioner elforbrugere, så man har nogen erfaring. Det er jo ikke noget nyt. Hvorfor retter man sig ikke efter dem, hvorfor bærer man sig ikke ad, som de gør? Hvordan skal byrdefordelingen og hvordan skal retfærdigheden blive over for dem?